

Bea ceruzkou odstránila zo zadnej steny písacieho stola pavučiny. Luk mal pravdu. Zadná časť rolety bola zaseknutá v bočných drážkach. Odrazu Luk vzrušene ukázal na hrubý klinec, ktorým bol spodný okraj pripevnený k zadnej stene písacieho stola.

„Ak toto nebol úmysel!“

Špeciálnu tašku, ktorú nosil všade so sebou, položil na pohovku. Mal v nej malú výbavu

detektíva a množstvo užitočných prístrojov a náradia. Vybral univerzálny vreckový nožik s klieštikmi, ktorými mohol klinec vytiahnuť.

Za ním postavil Patrik s rachotom rebrík a podišiel bližšie. Keď sa Lukovi po štvrtý raz klinec vyšmykol, ponúkol mu svoju pomoc. Mal veľa sily v prstoch a okamžite klinec vytiahol z dreva. Roletou sa dalo znova hýbať a v momente, ako ju Bea zatiahla nad písaciu plochu, vydala na zadnej strane stola svoje tajomstvo.

„Čo to je?“ vyletelo z Patrika.

Širokou lepiacou páskou tam bol pripevnený krátky, tenký kúsok kovu. Horný koniec bol špirálovito zahnutý, z dolného vytrčali rôzne dlhé hroty, niektoré špicaté, niektoré hranaté.

Luk veľmi opatrne uvoľnil lepiacu pásku, ktorá na dreve zanechala tmavý pás.

„Lepidlo sa už vpilo,“ oznamoval Luk polohlasne. „To znamená, že tá vec je tu prilepená už dlhšie.“

Bea ohmatávala tenkú tyčku. Na jednej strane bola zaoblená, na druhej plochá.

„Rýchlo, ešte luster!“ naháňala chlapcov. Ak

